

Bio Loreley

In Loreleys zonnige wereldpop songs hoor je de warmbloedige hartslag van het bruisende Rotterdam. Opgewekt, swingend en met een veelkleurige mix van invloeden. Loreley is een levensreiziger met een gevoelig hart en een onbevangen blik. Ze droomt van prinses op witte paarden, maakt praatjes met vreemden, heeft heimwee naar vroeger, is schaamteloos positief en altijd op zoek naar het verhaal achter het onbekende.

Op 11 maart 2018 presenteerde Loreley haar debuutalbum 'Stories' in Podium Grounds, Rotterdam. Het album telt 11 tracks met naast haar vaste band een bijzondere rol voor toetsenist Carlos Matos, die de plaat mede produceerde en percussionist Miroca Paris, de vaste percussionist van wijlen Cesária Évora.

Stories is een optimistische oproep tot nieuwsgierigheid. Op zoek naar het verhaal achter de eerste indruk, schuwt Loreley het niet om als eerste haar masker af te leggen en te laten zien uit welk hout ze gesneden is.

Zo horen we in *Days of green* een zoete weemoed naar vroeger. Tegen een achtergrond van violen en fluitende vogeltjes schetst Loreley het beeld van een jonge, onschuldige liefde, ergens onder de warme zon van Brazilië of Kaapverdië.

Ook het thema verlies speelt een rol op *Stories*. In de ballad *Half of me* kruipt het gevoel van machteloosheid onder je huid, wanneer Loreley zingt over het verlies van haar moeder. De band ademt om Loreley heen en hult haar zanglijnen in een begeleiding die lijkt los te staan van tempo en tijd, met als hoogtepunt een intense solo van gitarist Paulo Bouwman die doet denken aan het spel van Queens Brian May. Ook op *Not yet* zingt Loreley over verlies en rouw, zij het in de veel intiemere setting van een akoestisch duet, waarbij zang en gitaar elkaar omarmen in een verstilde wals.

Maar Loreley laat ook haar uitbundige kant zien. In de openingstrack *One voice* deelt ze haar optimistische kijk op de wereld in een aanstekelijke mix van pop en invloeden uit West-Afrika en Kaapverdië, een recept dat doet denken aan het werk van Afropop diva Dobet Gnahoré en dat Loreley ook uit de kast haalt voor de titeltrack, *Welcome anyway*. Op dat laatste nummer horen we bovendien een bijzondere bijdrage van Miroca Paris, vaste percussionist van wijlen Cesária Évora, die ook *Days of green* van percussie voorzag. Het zijn upbeat nummers met refreintjes die blijven kleven. Even aanstekelijk is het nummer 'Just like me', met dit keer minder Afrika en meer jazz in de mix, mede dankzij de soulvolle hammondpartij van Carlos Matos.

Loreleys bewondering voor popiconen Sting en Seal is duidelijk terug te horen in de nummers *Silence* en *In the days we were one*. Hier zijn het pop en jazz die elkaar vinden, met vloeiende melodieën en rijke backing arrangementen. Op *Silence* laat Loreley horen dat ze niet alleen vocalist maar ook verdienstelijk violist is.

In de bonustrack *Nalve* sluit Loreley af met een ontwapenende bekentenis over goedgelovigheid. Puur en kwetsbaar, met als begeleiding alleen haar eigen viool, bespeeld als een gitaartje en een paar dromerige violen in de achtergrond. Een passende afsluiting van een bijzonder persoonlijk album.